

זוג מכנסיים

סקוטלנד

"שמעת? הוא שוב הופיע על בית
הקברות של המנזר" המשיך הלורד
לדבר.

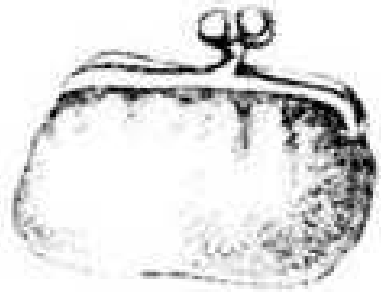
החייט נד בראשו.
"השטן בעצמו" הוסיף הלורד.
החייט שוב נד בראשו.
"אוף! שהלורד ילך כבר בדרכו"

הלורד, בעל הטירה ואדמות
הסביבה, הציץ לחדר וראה את
החייט שישב על השולחן ברגליים
מוצלבות ותפר שכמייה רקומה.
"שלום חייט" בירך אותו "אני רואה
שאתה עדיין עובד על השכמייה
שלי."

"זה חומר מיוחד, אדוני" ענה
החייט, בלי להפסיק עבודה "נעים
לתפור כזה."

ללורד היה זמן, לא חיכו לו בשום
מקום, והוא נשאר עומד בדלת
והסתכל על החייט העובד.

"אולי תרצה להתערב?" הציע
"אתה כל הזמן יושב ועובד. אתערב
אתך על ארנק מטבעות הזהב הזה,
שלא תצליח לילה שלם לשבת
ולתפור בבית הקברות, ושבבוקר
יהיה לי זוג מכנסיים מוכן!"
החייט לא ענה כי באותו הרגע חתך
חוט בשיניו.

"נו, מה תאמר,
חייט? נתערב?"
הלורד לא
הפסיק.

החייט הרים את
ראשו והסתכל ישר בעיני הלורד.
"אם עכשיו תלך מכאן, ותיתן לי
לגמור לתפור את השכמייה -

חשב בלבו החייט "וייתן לעבוד
בשקט. הוא רק מקשקש סתם כל
הזמן, הלורד הזה."

הוא כמובן לא אמר
זאת בקול.

"כן, עוד לא נמצא
אמיץ כזה שיעז
להישאר לילה שלם
בבית הקברות" לא
הפסיק הלורד לדבר.

החייט המשיך לשתוק.
"אתה מסכים אתי?" שאל הלורד.
"למען האמת, אינני יודע, אדון" ענה
החייט.

ואז הלורד הוציא מכיסו ארנק עם
מטבעות זהב וצלצל בהן.

את החייט, כי הוא בעצמו היה אדם
חשוך ושקט. ורגיל לבדידות.
כשהגיע לבית הקברות הוא פתח
בקושי רב את שער הברזל, שנסגר
אחריו במכה גדולה, ברעש כזה
שאפילו אדם מת היה מתעורר. אך
גם זאת לא הבהיל את החייט.

נתערב!"
תשובתו נתן כביכול בשקט, אך הוא
התרגש לא סתם.

הוא היה איש עני ורגיל לעבוד
תמורת פרוטות. רק לחשוב, לשבת
בלילה בבית קברות זה לא דבר
גדול, אבל לקבל ארנק זהב עבור
זוג מכנסיים – זה דבר! זה מרגש
ממש!

ועוד באותו הערב החייט לקח
חתיכת בד תחת הזרוע, חתיכה
שתספיק לזוג מכנסיים, ולכיסים
הכניס מספריים, חוטים, מחטים
ואצבעון, ויצא לבית הקברות.
הלילה היה חשוך ושקט, לא נראתה
נפש חיה סביב, אך זה לא הבהיל

במכנסיים וחתך בשיניו את החוט

האחרון. אז כיבה את הנר, שם את
המכנסיים המוכנים תחת זרועו,
מספריים, חוטים, מחטים ואצבעון
הכניס לכיסים, התרומם בקושי על
רגליו, כי הן התקשו מישיבה ארוכה

הוא מצא מצבה שטוחה ורחבה
והתיישב עליה כפי שיושבים
החייטים, ברגליים צלובות. לידו
העמיד נר דולק, ובלי לאבד זמן
התחיל בתפירה.

הוא מיהר מאוד ואף פעם לא הרים
את ראשו מהמכנסיים, כך שלא
ראה מה קורה סביב. יתכן ורוחות,
מכשפות ושדים, עם השטן בעצמו
בראשם, רקדו במעגל סביבו, כי
מזמן לזמן להבת הנר שלו
התנדנדה והנמיכה.

אך לחייט לא היה זמן להביט
לצדדים, לא היה לו זמן להיבהל.
הוא הרים את ראשו רק אחרי
שעשה את התפר האחרון

על האבן, והלך אל הטירה של הלורד.
בטירה לא קיבלו אותו בזרועות פתוחות.

"הלורד ישן" אמרו לו.
"אז תעירו אותו"
אמר החייט "הבאתי לו מכנסיים חדשים."
הלורד הופתע מאוד

כשראה את החייט, שלם ובריא,
ועוד עם זוג מכנסיים חדש תחת זרועו.
אבל הסכם זה הסכם! רק שהלורד לא ברצון רב רצה למלא את

ההסכם. הוא אמר:
"אני מסכים, מסכים. המכנסיים יצאו נהדר. אבל איך אדע שתפרת אותם

דווקא הלילה כשישבת בבית הקברות?"
החייט הבין את כוונתו של הלורד

ואמר:

"אז גש לשער הטירה, אדוני,
ובעצמך תראה את השטן שם. הוא
רץ אחריי מבית הקברות ורק ברגע
האחרון הספקתי לסגור לפניו את
השער שלך. אתה שומע איך הוא
מילל שם?"

ובאותו היום נשבה רוח חזקה
ורועשת. לא התחשק ללורד ללכת
עד השער והוא החליט להאמין
לדבריו של החייט.
"כל הכבוד" הוא שיבח את החייט.
ומה עוד נותר לו לעשות? נתן לחייט
ארנק כבד עם זהב ולקח את
המכנסיים.